

- Fyri meg var tað ein stór uppliving. Eg føldi meg beinanvegin drignan at tí eg upplivdi á hesum møti, og hevði eina frelsisuppliving hendan dagin. Eg tók avgerð beinan vegin um, at hetta gav mær onkran frið og tað var tí hetta eg vildi framyvir, sigur Arni Klein Abrahamsen.

Men við tí kom ein høgur prísur. - Tað stóð samstundis klárt, at skuldi eg vera partur av hesum, so kundi eg ikki koma úr skápinum sum samkyndur. So eg pakkaði alt sum eitur samkyndar kenslur burtur. Eg valdi heldur at liva eitt lív sum ein vanligur persónur, vera partur av samkomuni, og so mátti mín loynidómur vera mín krossur at bera. Og eg helt eg fór at klára tað, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.

Gjórdist familjumaður og samkomuovasti
Tíðin gekk og í nýggja lívinum í Kelduni í Skálabotni fekk Arni ein nýggjan vinarbólk, sum hann brúkti nógva tíð saman við. Í vinarbólkkinum var ein genta, sum Arni knýtti tætt samband við. Tey bæði gjördist tí par. Arni elskaði hana, so nógv sum ein samkyndur maður nú kann elska eina kvinnu.
Tá tvey ung fólk í Kelduni gerast par, so var vanligt, samkoman skipaði fyri undirvísing í, hvat tað merkir.
- Tað varð millum annað sagt, at kærleiki er líka nógv eitt val, sum tað eru kenslur. Og eg minnst, at í mínum høvdið merkti tað, at eg sjálvur kundi velja, hvønn eg skuldi elska. Eg var púra sannførdur um, at eg bara skuldi velja hetta lívið og so fór eg at klára at liva tað til

fulnar, sigur Arni Klein Abrahamsen.
Arni og gentan blivu tí gift, og fingur trý børn. Øll hesi árin var tað framvegis eingin, sum visti, at Arni í veruleikanum var samkyndur. Men sum vera man merktist tað onkursvegna í hjúnabandinum.
- Vit fingur fleiri góð ár saman. Tá tú fært børn, so upptekur tað nógv í lívinum. Eg var øgiliga virkin í samkomulívinum. Ungdómsleiðari í fleiri ár og partur av leiðsluni eitt tíðarskeið eisini, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.
Men krossurin, sum Arni megnaði at fjala í so mong ár, gjördist tyngri og tyngri at bera.
- Eg orkaði minni og minni at geva intimitet. Eg kendi meg falskan, tí eg segði eg elskaði hana, men eg kláraði ikki at liva upp til tað. Og tá ið kenslurnar ikki eru har, so er

tað trupult at fáa kærleikslívið at rigga. Og tað skapti frustratióinir í okkara parlaga, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.
Til síðst sá Arni trøll á alljósum degi.
- Eg var so bangin fyri, at nakar skuldi fáa illgruna til mín. Eg hugsaði um, hvørt eg sat ov kvinnuligt ella um eg gekk ov kvinnuligt. Elsta dóttirin spurdi onkuntíð, um eg kundi smyrja henni neglalakk. Men eg tordi ikki. Eg veit tað var irrationelt, men tað er tað sum hendir, tá tú gongur runt og goymir okkurt so leingi, sigur Arni Klein Abrahamsen.
Nú skal tað vera
Ein dagin í juni í 2010 kom Arni til tað punktið, at nú var eingin vegur aftur. Innaní visti hann, at um hann ikki kom úr skápinum, so

skramblaði alt saman. Tá hevði Arni verið giftur í átta ár, og verið virkin í Kelduni í 11-12 ár. Hann hevði trý børn og var 30 ára gamal. Einsamallur hevði hann borið sín loynidóm tá í 18 ár.
- Eg hevði tikið avgerð um, at í dag er dagurin. Men sum dagurin gekk fann eg ongantíð mótið til at siga tað. Men tá ið vit vóru farin í song byrjaði eg bara at tosa. Eg spurdi, hvussu hon hevði tað, og hvussu hon helt okkara hjúnalag var. Hon segði, at hon kendi seg frustreraða, tí eg ikki var til staðar. Og at hon helt ikki okkara hjúnalag var serliga heitt. So segði eg við hana: "hvat um trupulleikin als ikki er tú. Hvat um trupulleikin er, at eg faktist eri til menn", minnst Arni Klein Abrahamsen aftur á.
Sum vera man var tað ein tungur smeitur, sum tók langa